

Ismeretlen bolygó

*Olyan volt,
mint egy földről is látható bolygó,
nem jutott el hozzá a teremtés,
és nem is élt volna meg rajta semmi,
aminek bármilyen hibája van.
Kilenc hónap alatt
sem lehetett megközelíteni,
nem volt rajta levegő a beszédhez,
amikor először akartam
neki mesélni egy fiúról,
bekapcsolta a porszívót,
és takarítani kezdett.*

*Ha sírva fakadtam,
gondosan letörölgette a könnyeimet
a könyvekről, az asztalról, az ágy
támlájáról,
nehogy megmaradjon rajtuk a folt.*

*Nem mondott magáról soha semmit,
de néha visszaverte más égitestek fényét,
ha elértem valami sikert,
napokig dicsérte magát.*

*Nem tudtam megmagyarázni,
felnőttként miért nem látogatom meg többször.
Egy idő után miért nem vágytam már arra,
hogy egyszer földet érjek rajta
pedig semmi rosszat nem tett velem,
és ha panaszkodnék rá, én is olyaná válnék,
mint azok a magányos emberek,
akikkel senki sem törődik,
ezért elmennek a rendőrségre
hamisan bejelenteni,
hogy megtámadták őket,
vagy elloptak tőlük valamit.*

Kulcsok

Még nem éltünk együtt,
amikor egyszer részt vettünk
egy csoportos utazáson.
A közös reggelinél
odaült hozzánk egy középkorú férfi,
egyedül volt, alig lehetett szóra bírni.
Mivel még mi sem ismertük elég jól egymást,
egyenlő oldalú háromszög volt körülöttünk a csend.

Végül ügyetlenül beszélgetni kezdtünk,
de minden kérdésünket ő válaszolta meg.
Akkor semmit sem utálhattunk volna
jobban nála,
mégis sokat jelentett nekünk,
mert ő lett az életünkben az első közös dolog.

Mostanában sokszor eszembe jut,
legszívesebben magammal vinném
minden hosszabb útra,
talán már jobban figyelnék rá,
hoznék neki is péksüteményt,
vagy nem önteném
véletlenül a nyakába a kávéét,

mert ő lesz az utolsó dolog, amire
emlékszünk majd egymásból.
Mint egy szégyenletes titok a családjunkban,
amit sokáig nem mertünk elmondani egymásnak,
vagy egy rossz tulajdonság, amit úgyis
minden soron következő emberben megtalálunk

és bárhogy is próbálunk
szabadulni tőle az évek alatt,
biztosak lehetünk benne,
hogy mindig nála hagyunk valamit,
amit ő hoz majd utánunk,
mint aznap a reggelizőasztalon felejtett
szobakulcsaink.

Túl közel

Akkor már lángolt a hajad,
de egy gyufásskatulyában kényszerültél
nyugovóra térni minden este
ott, ahol a csúszómászók olyanok voltak,
mint egy isten alvás előtt levetett karperecei,
és túl közel nőttek egymáshoz a fák,
a legkisebb szélről
összegabalyodtak az ágaik,
verekedő testvérekre emlékeztettek,
az ég madarai pedig a víz közelsége miatt
itt kezdtek alacsonyabban szállni,
akár a gyerekek
ügyetlenül eldobott papírrepülői.
Ott volt anyád,
aki szerint neked kellett volna lelkifurdalást
érezned, ha már apád nem érzett.
Pedig akkor még ti öten
összetartoztatok,
mint a lottón hetente megjátszott számok,
és amikor veszekedni kezdtek,
a kezedbe vettél egy könyvet
évek múlva tudtál csak figyelni arra, amit olvasol
de már berregtek a rímek a versben,
mint az indulás előtt beindított motor.